

se 'l fus stá 'n toc de tía
quel cör che as empizá
la fiama che 'l daría
no la saría sí forta

no só quel che é suzest
de dent 'ndè stó mis-mas
ma 'l bel che me destempra
l'é 'n sol che me careza

e 'l vent che a volte 'l sofia
la fiama 'n pöc el cucia
ma 'l cör de legn che l'arde
nol zede nanca 'n pel

de dent el gá stà stória
che 'l lo mantegne vío
pazient, el brusa dent
e 'n pó 'l sfaliva pian

se cendro ti no vös
svizineghe ogni tant
en rametin de dasa
che 'l daghia ancor pú calt

veras che 'n primavera
drè a 'n sol che sliga l'anima
quel cör che scalda pian
sarà 'ncor lí broent